

РЕШЕНИЕ

№ 235

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 14.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9969** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е ПЪРВОНАЧАЛНО по искова молба на Г. Г. Г., ЕГН [ЕГН], адрес: С., ж.к. Б., [жилищен адрес] от 09.10.2020г., с която са предявени искиви претенции СРЕЩУ АГЕНЦИЯТА ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ за осъждането ѝ за заплащане на обезщетение на обща стойност от 1 000 000 лв. за претърпени неимуществени вреди, вследствие от непредприети действия за периода от 10.12.2018г. до 09.07.2019г. във връзка с подавани молби от ищеца за извършване на конкретни действия във връзка с дъщеря му Й. Г. Г..

С оглед неяснотата на исковата претенция съдът с определение №9460 от 22.12.2020 на л.30 е оставил производството без движение и е дал указания на ищеца да посочи конкретни бездействия на длъжностни лица на ответника вкл. е дал и пример как следва да се случи това, както и е указал за всяко е едно бездействие –да определи вредите, които търси.

Ищецът е депозирал „уточнителна“ молба от 13.01.2021г. /л.34/ като в първата част е направил обобщение, че ответникът следва да отговаря за неизпълнение на служебните си задължения, както и на второ място за незаконосъобразни и заблуждаващи действия и бездействия във връзка с гр.дело №83149/2017г. на СРС. Дефинирал е общо вредите като такива, които са се отразили върху здравето му,

загубил е време и е пропуснал ползи. Позовал се е на чл.6 от Закона за закрила на детето и на чл.16а от правилника му.В обстоятелствената част на уточнителната молба отново е визирал с какви молби е сезирал ответника. Потвърдил е, че неимуществените вреди са 1 000 000лв., като е посочил, че отражението върху здравето му е в три насоки- онкологични заболявания, сърдечно –съдови заболявания и засягане на мозъка и опорно-двигателната система. За загубеното време и пропуснати ползи – е посочил, че поне 800 часа е отделил за 2 години да пише молби и искания.За пропуснати ползи –е посочил, че е имал клиенти от Я. М., П., които не е успял да обслужи. За третата група вреди- е посочил, че са развит синдром на родителско отчуждение в детето му. Не е посочено за всеки вид вреда какъв размер се иска обезщетение, както и конкретни обстоятелства- какъв бизнес, какви клиенти и т.н.

Ответникът е възразил по отношение поредната нередовност на иска.

За втори път, поради нередовност и на уточнителната молба – с определение №2283 от 31.03.2021г. на л.146 -съдът е указал на ищеца, че исковата му молба е нередовна предвид това, че не сочи в какво се изразяват конкретните незаконосъобразни действия/бездействия на ответника, в нарушение на кои законови разпоредби са предприети, а е направена една ретроспекция на отношенията между страните с посочване на подадени от ищеца жалби/сигнали и съответните отговори по тях на ответника. В тази връзка съдът е указал на ищеца, че следва да посочи конкретни действия и бездействия на ответника, които освен административни, следва да са и фактически, а не правни, доколкото в противен случай се касае за мълчалив отказ, който сам по себе си е индивидуален административен акт и за допустимостта на иска, съгласно чл. 204, ал. 1 АПК, следва като задължителна процесуална предпоставка да е проведено предварително производство по оспорване и съответно отмяна на мълчаливия отказ, за да бъде предявен настоящият иск. Също така е указал на ищеца, че следва да посочи на коя дата е поискал извършването на конкретно фактическо действие, ведно с правната норма, която задължава ответника, както и точния размер на вредите, които претендира да е претърпял в резултат от бездействието.

В изпълнение на указанията на съда ищецът е депозирал „пояснение“ от 19.04.2021г. на л.151, с което сочи, че оспорва „изразеното с бездействие волеизявление на административния орган, който може да бъде възприет и дефиниран като мълчалив отказ да извърши действие“, като се позовава и цитира текста на чл. 21, ал. 3 и ал. 4 от АПК. Посочени са 12 конкретни действия/бездействия на АСП по искане на ищеца, изброени в отделни точки, дефинирани както следва:

1.Незаконосъобразни действия на Н. Т. по изготвяне на доклада на ДСП до СРС по гр.д. № 83149/2017г., изискан от съда в о.с.з. от 28.02.2018 г. и бездействие на Е. Б. да му осигури възможност да се запознае с него след изготвянето му.Дата: Между датата 28.02.2018г. на заданието от съда в о.с.з. до следващото, в което е разгледан доклада. Ц. на вредата: 300,000 лв.;

2.Бездействие по искане на ищеца по искане с вх.№ ДДМ/Д-С-ВЗ/1658 за съдействие към ДСП - В., с което ги информира и моли за съдействие по отношение на дъщеря му Й. да бъде пристъпено към изпълнение на съдебния акт, с който са приети привременни мерки за лични контакти с ищеца – Решение № 444694 от 05.07.2018г. на СРС, 3-то отделение, 92-ри с-в; Ц. на иска 100 000лв..

3. Бездействие на ответника по искане на ищеца от 11.01.2019г. за ежеседмична

работа с детето от психолог и социален работник.Ц. на вредата: 100,000 лв.;

4. Неспазване на законовите срокове за отговор на ответника по искане на ищеца от 18.01.2019г. за издаване на направления за предоставяне на социална услуга;Ц. на вредата: 50,000 лв.;

5. Бездействие от Н. Т. след издаване направление на детето, обективирано на 08.02.2019г., за събиране на информация и изготвяне на доклад, както и оценяване на случая съгласно чл. 16, ал. 1 и ал. 2 от ППЗЗакрД..Ц. на вредата: 50,000 лв.;

6. Некоординирани действия между двата филиала на ДСП /В. и К. село/ -отговорност на Р. П. от АСП, обективирани с издадени различни направления за детето и бащата, което технически не позволява провеждане на срещите, за което ищецът е подал сигнал на 19.02.2019г. с искане за координиране на действията им.Ц. на вредата: 50,000 лв.;

7. Бездействие на ответника по изпълнение на подписан договор с ЦОП-ИСДП от 27.02.2019г. и по исканията на ищеца от 19.03.2019г. и 25.03.2019г. във връзка с това. Ц. на вредата: 50,000 лв.; /заб.посочено отново като т.б втори път/

8.Бездействие, изразяващо се в неизползвана от ответника методическата подкрепа на РДСП чрез указанията на ДАЗД „с оглед постигане на координация в работата им от 10.04.2019г. и изготвяне на план за действие и провеждане на срещи баща-дете. Мълчалив отказ/неизпълнение от Е. Б. на разпореждане/решение на АСП (обективирано в писмо до ищеца от 19.04.19г.) „Съда да бъде информиран за възможността да бъдат извършвани медиирани срещи “ . Ц. на вредата: 50,000 лв.;

9.Писмен отказ на Е.Б. да предостави на ищеца копие от документи от досието на детето по искането му от 17.05.2019г..Ц. на вредата: 50,000 лв.;

10.Потвърждаване на незаконосъобразния отказ на Е. Б. от страна на В. Такова да се предостави на ищеца копие от документи от досието на детето по искането му от 20.06.2019 г.. Ц. на вредата: 50,000 лв.;

11.Отказ за издаване на „направление“ /предписание/ на майката за изпълнение на постановените привременни мерки по искане на ищеца от 26.06.2019г..Ц. на вредата: 50,000 лв.;

12.Бездействия на длъжностни лица на ДСП по възстановяване на семейните връзки на детето с брат му Г.-А. и с баба му по бащина линия.Ц. на вредата: 50,000 лв..

В съдебните заседания ищецът се явява лично, поддържа исковата претенция съгласно представената пояснителна молба от 19.04.2021г.. Представя писмени бележки, с които поддържа, че са доказани елементите на отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ – незаконосъобразни действия и бездействия на ответника, нанесени вреда, причинно-следствена връзка между поведението на ответника и възникването им. Оспорва заключението на назначената по делото съдебно-психологична експертиза, по-специално касателно констатацията, че не е установено родителско отчуждение у детето Й.. Навежда аргументи, че вещото лице не е дало отговор на поставените въпроси, използвана е неподходяща методика за оценка /проективна/ и заключението противоречи на доказателствата по делото. Твърди се, че съгласно правната рамка ответникът разполага с инструментариум да организира ефективна защита на ищеца и детето, а не притежава единствено консултативна функция, каквато е защитата на ответника.

ОТВЕТНАТА СТРАНА - Агенция за социално подпомагане /АСП/, чрез процесуалните си представители, оспорва предявените искове. Излага подробни аргументи в отговор на исковата молба, уточнителната молба и поясненията на

ищеца. Първоначално излага съображения за неяснота на исковете. От друга страна, твърденията на ищцовата страна, касаещи бездействието на административния орган, приема като необосновани и неподкрепени с надлежни доказателства, които да установяват по безспорен начин факта на нарушението. Ответникът намира, че нормативните текстове, на които се позовава ищецът, не касаят задължения на АСП да предприеме исканите от ищеца действия, а възлагат компетентност на други органи или касаят други производства /по НПК/. Поддържа, че не е установен развит С. у детето Й.. Подчертава, че в работата си АСП има за приоритет винаги и само интереса на детето, а не родителите, както и че при изготвяне на докладите по случая са изложени обективни данни и констатации, които не са повлияни и не защитават интересите на единия родител. На следващо място, се сочи, че са предприети множество действия по организиране на срещи и възстановяване на връзката баща-дете, но самата Й. отказвала да се вижда с ищеца, като се излагат конкретни причини, споделени от детето. Уточнява, че майката е предупредена, че при опит да бъдат осуетени срещите, ще бъде издадено задължително предписание, каквито правомощия има ответната страна, но не може да влияе на определените от съда привременни мерки. В тази връзка се излагат твърдения, че по данни на майката детето редовно се вижда с ищеца, дори и извън постановените мерки. С оглед на това се извежда извод за липса на незаконосъобразни действия/бездействия на ответника. Оспорва се наличието на вреда, както по основание, така и по размер. Излагат се аргументи, че от исквата претенция не става ясно как е формиран нейният размер и отговаря ли той на изискването на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ да бъде справедлив с оглед обезвредата на лицето. Счита, че не е налице и причинно-следствена връзка с оглед твърденията, изложени в уточняващата молба. В заключение – ответникът изразява становище, че изнесените от ищеца твърдения не отговарят на истината и исканията му не са основателни. Отдел „ЗД“ при ДСП-В. са изпълнили задълженията си, като работата им по случая е била в посока не да изземват родителски функции спрямо детето, а да достигнат в максимална степен до подобряване на връзката дете-родител, когато тя е нарушена, като същите са насочени към специалисти, работещи в тази насока.

Претендира се присъждане на направените по делото разноски, включително юрисконсултско възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство съгласно Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ПОДПОМАГАЩАТА СТРАНА Ю. „Асоциация на бащите в България“ – се представлява от Н. К. Н. – председател на асоциацията. Представя писмени доказателства – Методически указания на Агенция за социално подпомагане.

Софийска градска прокуратура се представлява по делото от прокурор Д., който споделя становището на ответника за неоснователност и недоказаност на иска. Счита, че нищо от твърденията в исквата молба не е доказано в хода на съдебното дирене.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, УСТАНОВЯВА ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА СЛЕДНОТО:

На 10.12.2018г. ищецът подава искане с вх.№ ДДМ/Д-С-ВЗ/1658 /л.6-7/ към ДСП – В. за съдействие по отношение на дъщеря му Й. да бъде пристъпено към изпълнение на съдебния акт, с който са приети привременни мерки за лични контакти с ищеца – Решение № 4446994 от 05.07.2018г. на СРС, 3-то отделение, 92-ри с-в. В молбата се твърди, че от страна на майката са осуетявани срещите на детето с ищеца съгласно

съдебното решение. Настоява за консултации на детето с детски психолог, организирани от ответника, които да се провеждат поне веднъж месечно и да се правят определени внушения на детето относно отношенията му с ищеца, като са формулирани и конкретни въпроси, на които следва да отговори психологът.

В отговор от 11.01.2019г. с писмо изх. № ДП/Д-С-В3/1658-001 /л.8/ ответникът е посочил, че съгласно действащото законодателство на РБ ДСП има консултативни функции и в случай, че същият има претенции спрямо режима на лични контакти следва да поиска промяна на съдебното решение, а в случай че такива са определени с влязло в сила съдебно решение – да се обърне към съдебен изпълнител. По отношение на искането за консултации с психолог е посочено, че Й. и майка й Е. И. ползват социална услуга въз основа на проведени консултации по Закона за закрила на детето /ЗЗакрД/ и правилника за прилагането му.

На 18.01.2019г. ищецът подава молба за предоставяне на социална услуга към Д. - К. село /л.9/, в резултат на която на 15.02.2019г. му е издадено направление за ползването й с изх. № ДП/Д-С-КС/55-003/15.02.2019г. към ЦОП-ИСДП.

На 31.01.2019г. е извършена проверка на ДСП-В. от РД „СП“ по сигнала на ищеца, при която не са установени пропуски, за което същият е информиран с писмо изх. № ДП/Д-С-В3/45- 001/31.01.2019г. /л.11/. Изразено е становище, че е необходимо ищецът да получи социални услуги от ДСП – К. село с цел подобряване на комуникацията с детето и майка му, както и недопускане на насилие от негова страна спрямо детето.

На 08.02.2019г. с писмо изх. № 94Г-00-0007#1 на АСП /л.12/ ищецът е информиран, че ДСП - В. е предприело всички мерки и са дадени указания и препоръки относно подобряване качеството на работа. Посочено е, че съгласно становището на Отдел „ЗД“ към ДСП – В. не е необходимо с двамата родители и детето да се осъществява психо-социална подкрепа и консултиране, както и да се използва подкрепата и експертизата на специалисти от доставчик на социални услуги в общността.

На 27.02.2019г. с писмо изх. № 91АО-420 /л.13/ МТСП указва на ответника да се запознае с изложеното в писмото на Г. Г. за оказване на подкрепа за преодоляване на родителско отчуждение и за предприетото да подаде отговор до министерството и подателя. В писмото липсват указания за предприеме конкретни действия, както се твърди в исквата молба.

На 27.02.2019г. е подписан договор между Сдружение „Институт по социални дейности и практики“ – Център за обществена подкрепа /ЦОП/ и Г. Г. за предоставяне на социална услуга – психологическа подкрепа и оценка, за срок от 6 месеца, считано от 25.02.2019г. /л.20-21/.

На 19.03.2019г. с писмо изх. № 94Г-00-0007#3 ответникът указва на ДСП-К. село да бъде насочен ищецът към ползване на социална услуга към ЦОП след становище на РД „СП“ от извършената проверка. В същото е посочено, че съгласно становището на РД „СП“ – С. към момента Й. не е дете в риск по смисъла на пар. 1, т. 11 от ДР на ЗЗакрД и че към настоящия момент не е установен синдром на родителско отчуждение, но има риск от такъв спрямо бащата. Посочено е, че за провеждане на исканите консултации на детето с психолог е необходимо да бъде направена оценка от специалист в социалната услуга, след което да бъде осъществена социално-консултативна работа и действия за подготовка на детето за срещи с ищеца. В тази връзка били дадени писмени методически указания на ДСП – В. и ДСП – К. село със срок на изпълнение – в рамките на м.март 2019г. Указано било на майката за

задължителния характер на съдебното решение в частта относно постановения режим на лични отношения на детето с ищеца и била насочена за ползване на социални услуги с цел да се подобри комуникацията с ищеца в интерес на детето. От друга страна, по отношение на ищеца е посочено, че същият е насочен към ползване на социална услуга с цел оценка на родителския му капацитет, като при отказ от негова страна - е указано, че ще бъде издадена заповед за ползването ѝ. Уведомен е ищецът, че на Й. ще бъде направена първоначална оценка с оглед провеждане на срещи между тях в защитена среда.

На 19.03.2019г. с писмо изх. № ДП/Д-С-ВЗ/315-003 на ДСП – В. /л.15/ е уведомен ищецът, че за ползване на социална услуга, както заявява – за провеждане на медитирани срещи, следва да се обърне към ДСП – К. село, която е компетентна съгласно адреса му. В изложеното ищецът Г. намира основание за извода, че „ответникът за пореден път не предприема законовите действия, а единствено хипотезира, какво трябва да се направи“.

На 21.03.2019г. с писмо изх. № 91АО-613 МТСП се иска становището на АСП по сигнал на Г. Г. от 19.03.2019г. след извършване на съответната проверка по случая относно изнесените в него твърдения във връзка със защита на най-добрия интерес на детето.

На 10.04.2019г. във връзка с нова жалба на ищеца Г. относно недоволство от действията на ДСП – В. с писмо изх. № 97-Г-1#11 Държавна агенция за закрила на детето е насочена от РД „СП“ – С.-град към оказване на методическа подкрепа на ДСП – В. и ДСП – К. село с цел гарантиране правата и интересите на детето с оглед постигане на координация в работата им с двамата родители.

На 15.04.2019г. с писмо изх. № ДП/Д-С-ВЗ/411-001 ДСП-В. информира ищеца, че действията им по отношение на детето са законосъобразни и изпълнени в срок. Отново е указано на същия, че ДСП-К. село е компетентна и следва да се обръща към нея при необходимост. Ищецът счита, че компетентността е единствено на ДСП-В., тъй като детето живее на нейна територия.

Изготвен е план за действие със срок от 6 месеца, с поставени цели и планирани дейности за постигането им на 17.04.2019г., който е подписан от Й., двамата родители на детето /ищецът е изложил, че има възражение, което ще представи допълнително/ и съответните длъжностни лица /л.87-88/. На 31.05.2019г. ищецът подава възражение срещу плана за действие. На 03.06.2019г. е подписан нов план за действие със срок от 6 месеца /л.91-92/, с който е изменен предходния план. Поставената цел е отглеждане в семейна среда. Й. е подписала плана с възражение „Не желая да го виждам когато и да е. Не искам и да посещавам тези услуги“. Ищецът Г. е подписал плана със следното становище – „Съгласен

съм с изкл. на цел 4, където да се добави „двамата родители да се съобразяват с разпоредбите на Съда“.

На 19.04.2019г. с писмо изх. № 91-00-0304 АСП уведомява ищеца, че по подадени от него жалби с искане за настаняване на детето в специализирана институция е извършена оценка на сигнал на дете в риск и от 26.03.2019г. в отдел „Закрила на детето“ е открита работа по случай за работа и мерки в семейна среда, а от страна на ДСП – В. е иницириана и проведена мултидисциплинарна екипна среща. През месец март е предоставена социална услуга на майката с цел оценка на родителския ѝ капацитет. Уточнено е, че ежеседмична програма за срещи между ищеца и детето ще бъде изготвена след специализирана работа и подготовка на детето от доставчик на социални услуги. За това следвало да бъде изготвен план за действие съгласно чл. 16а от Правилника за прилагане на ЗЗакрД.

На 20.05.2019г. с писмо изх. №91АО-1069/20.05.2019г. МТСП уведомява АСП, че в министерството е получен сигнал от Г. от 17.05.2019г., като е препратен за проверка на изнесените в него твърдения, извършване на проверка и становище по случая.

На 31.05.2019г. с писмо изх. № СЛ/Д-С-ВЗ/653-021 ДСП-В. уведомява ищеца за организирана мултидисциплинарна среща, насрочена за 05.06.2019г., с участието на двамата родители с оглед вземане на решение в интерес на детето.

На 05.06.2019г. е проведена мултидисциплинарна среща, при която е взето решение да се подготви детето за срещи с ищеца предвид нежеланието му, като е посочено, че не може да бъде упражнен натиск върху него. Договорено е веднъж седмично да се провежда среща на родителите.

На 12.06.2019г. с писмо изх. № ДП/Д-С-ВЗ/644-001/12.06.2019г. ДСП – В. уведомява ищеца, че във връзка с искането му за представяне на документи от досието на детето Й. Г., дирекцията изразява готовност да предостави необходимите такива при отправено искане от СГС. Относно подадена от Г. жалба - не са установени пропуски в работата на ДСП - В..

На 20.06.2019г. с писмо изх. № 91-00-0506 АСП уведомява ищеца Г. и МТСП, че по жалбите на ищеца е извършена проверка от Инспектората на АСП и са установени периоди, в които координацията на действията не е била навременна и достатъчно ефективна, като впоследствие в резултат на проведени екипни срещи по случая взаимодействието и обмяна на информация са

подобрили. Посочено е като пропуск в работата на ДСП – В., че не е открита през 2017г. работа по случай на дете в риск във връзка със сигнал за упражнено насилие срещу детето в семейна среда, а именно че предвид емоционалното състояние на детето след преживяното насилие от страна на бащата. Установено е нарушение на чл. 14 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето – в частност събиране на информация от по-широк кръг източници, в случая от учебното заведение. Изказано е становище относно предоставен в СГС социален доклад, че ищецът е бил навременно запознат с него. Пояснено е, че по искането за настаняване на детето в специализирана институция липсват основания по чл. 25 от ЗЗакрД за това. Посочено е, че между Й. и майка й е изградена силна емоционална връзка, а за провеждане на срещи с ищеца трябва да се извърши поэтапна подготовка с психо-емоционална работа поради емоционалното състояние на детето и отказ за такива срещи, за което оказват влияние негативното отношение между родителите, водените съдебни процедури, както и въвличането на различни административни органи в отношенията между родители и дете. Сочи се, че са предприети необходимите действия за подобряване на комуникацията между родителите и подготовка на детето за провеждане на контакти и срещи с ищеца.

На 09.07.2019г. с писмо изх. № СЛ/Д-С-ВЗ/653-031 ДСП – В. уведомява ищеца, че не е компетентна да дава указания на единия родител за „изпращане на ежеседмична информация за детето“ на другия, като това е задължение на родителите, произтичащо от грижата за правилното развитие на детето, като вече се ползва социална услуга от двамата родители в тази връзка и се провеждат медиирани срещи. На това становище ищецът възразява, като счита, че ответникът има задължения да предприема действия по ЗЗакр Д в тази връзка, които не е изпълнил.

По делото са представени изготвени в хода на предоставяната на семейството социална услуга – консултиране и оценка за отглеждане в семейна среда, социални доклади изх.№ПР/Д-С-ВЗ/35-001/16.02.2018г.,

изх.

№ПР/Д-С-ВЗ/149-001/06.07.2020г.,

изх.

№ПР/Д-С-ВЗ/92-001/10.06.2020г.,

изх.

№ПР/Д-С-ВЗ/57-003/14.05.2019г.,

изх.

№ПР/Д-С-ВЗ/275-001/13.12.2017г. /последният е внесен в СРС на

20.12.2017г./.. Съгласно изложените в последния доклад констатации, които ищецът оспорва и счита, че във връзка с тях са извършени нарушения от ответника по пункт 1 от пояснението на исковата молба, а именно – необсъждане на факти, затаяване на истини и неизпълнение на негово задължение да предостави на ищеца доклада за запознаване преди внасянето му в съда, е установено следното по отношение на детето Й. и връзката ѝ с родителите ѝ:

На 23.11.17г. от ИДПС към ОЗРУ -СДВР е постъпил сигнал за детето. В сигнала е посочено, че бащата на Й. - г-н Г. Г. е оказал физическо насилие спрямо дъщеря си на адреса, където живее детето и неговата майка. Вследствие на получения сигнал бащата на детето е бил задържан за срок от 24 часа.

В проведен разговор г-жа Е. И. споделила, че със Г. Г. никога не са живели заедно. Разбрали се Г. да осигури жилище, да заплаща режимните по жилището, а тя да поеме всички останали разходи по детето, тъй като ищецът бил женен. Твърди, че това продължило няколко години и реално Й. израснала без баща. По думите на майката след известно време бащата се прибрал в България от Я., където развивал бизнес, като донякъде тя се е надявала той да дойде при тях, за да опитат да бъдат семейство, но той избира да се прибере при своята майка. Разказва, че оттогава той ги посещавал два пъти седмично /вторник и четвъртък/ в часовете 18,00ч-20.00ч. Споделила, че, след като Й. става ученичка, той започнал да я проверява какво учи, как и да преговаря уроци с нея. Разказва, че баща ѝ изведнъж решил, че тя има нужда от допълнителни уроци и започнал да ѝ заплаща. По отношение на характера на бащата твърди, че е силно противопоставящ се, експанзивен е, силно емоционален и егоцентричен. Твърди, че много пъти се е случвало да удря Й., но до 21.11.17г. не е сигнализирала. За 21.11.17г. разказва, че г-н Г. е бил в апартамента и е проверявал знанията на детето по история, когато тя чула крясъци и влизайки в стаята, видяла как баща ѝ я удря, при което се обадила на тел. 112. След това извадила заповед за незабавна защита за срок от 12 месеца.

За малолетната Й. основно грижи полага майка ѝ, с която живее съгласно постановените привременни мерки. По думите на майката и детето -бащата всеки вторник и четвъртък ѝ посещава, за да се види с Й.. Майката заявила, че не възпрепятства срещите им - добре било детето да има контакт с баща си, но

същевременно се страхувала да пусне Й. при него. В разговор Й. заявила, че отказва да ходи в жилището му, тъй като може да я удря и няма кой да я спаси. По думите на майката бащата не дава средства за дъщеря си, тя покрива всичките ѝ нужди, Й. споделила, че няколко пъти баща ѝ е донесял дрехи, които били закупени от втора употреба, вехти или дрехи от брат ѝ.

По време на разговора Й. споделила, че се вижда с баща си по настояване на своята майка, но се страхува от него. След горепосочения инцидент не е разговаряла и виждала баща си /извлечение от доклада/.

Сходни констатации са изложени в последващите социални доклади – съгласно доклад изх. №ПР/Д-С-ВЗ/57-003/14.05.2019г. детето има изградена емоционална връзка с майка си и роднините по майчина линия. Заявила, че не желае да се среща с баща си след упражненото от него насилие спрямо нея. По време на разговора Й. споделила, че се е виждала с баща си по настояване на своята майка, но се страхува от него. Споделила, че баща ѝ не пита за нейните приятели, интересите ѝ, не я познава.

В доклад изх. №ПР/Д-С-ВЗ/149-001/06.07.2020г. /изготвен извън исковия период/ е изложено становище, че при проведената среща отново се наблюдава сигурна привързаност между детето и майката. Й. казала, че иска да се вижда с баща си, защото „така трябва“. Специалистите от ЦОП-ИСДП са отбелязали, че на бащата му е трудно да общува емоционално с детето или да разбира неговите емоции.

Съгласно заявление от Й. Г. от 11.03.2019г. /л.418/ същата не желае да вижда ищеца и баба си П. /по бащина линия/ „при никакви обстоятелства“ по причина, че двамата често я обиждали и сравнявали с други деца.

Представени са писмени доказателства, касаещи предприети действия с участието на ищеца по изпълнение на приетите планове за действия спрямо детето Й. Г., както и протоколи и кореспонденция във връзка с извършени проверки от РД „СП“ на работата на ДСП – В., които са след исковия период, поради което са неотнормирани към конкретно посочените в пояснението на исковата молба бездействия на ответника, причинили твърдените вреди.

Ищецът представя медицинска документация за влошено здравословно състояние в резултат от поведението на ответника. От същата се установява, че през 2016г. е претърпял операция за

отстраняване на карцином на простатата, като е бил в ремисия до 2019г., когато е установено злокачествено новообразувание в простата и е назначено лъчелечение. Представени са и други медицински документи – образно изследване – Е. холтер, рентгенография и КТ на главен мозък, от които не може да се направи извод за поставена диагноза, за което доказване предвид необходимостта от ползване на специалисти със специални знания по медицина, с каквито съдът не разполага, е следвало ищецът да ангажира експертиза.

По делото е назначена съдебно-психологична експертиза /СПЕ/, по която вещото лице М. е представила в срок заключение. В последното е изложила констатациите си, че в случая се касае за настъпил тежък конфликт между родителите на детето, както и за упражнено насилие от страна на бащата г-н Г. Г. спрямо дъщеря му Й. през ноември 2017г., което неминуемо е довело до нарушаване на връзката между бащата и детето. Посочено е, че от страна на ДСП са извършени съответните социални проучвания и оценки. В ДСП - В. е открита работа по случай, като са предприети мерки за закрила в семейна среда. Изготвен е план да действие и са планирани мерки и дейности за подкрепа и в интерес на детето. Осъществена е необходимата социално-консултативна работа с двамата родители и детето. Като допълнителен ресурс отдел „Закрила на детето” е ангажирал специалисти с опит и експертиза в социалната работа с деца и родители, при които е настъпил тежък родителски конфликт и е нарушена връзката родител-дете. Посочено е, че „независимо от комплицираността и спецификата на случая и настъпилата тежка криза във взаимоотношенията в семейството вследствие на поведението на бащата и другия родител и наложените ограничителни мерки, в работата по случая са постигнати удовлетворяващи резултати. **Въз основа на целенасочената и дългосрочна работа по случая на ангажираните дирекции „Социално подпомагане” и осигурения допълнителен ресурс от специалисти са постигнати положителни резултати и връзката на г-н Г. с дъщеря му е възстановена.** Към настоящия момент детето контактува с баща си съгласно определените мерки от съда, както и извън тях при желание от страна на детето и със съдействието на майката. Благодарение на осъществена социално-консултативна работа и оказаната подкрепа на детето да преодолее негативното си отношение към баща си (вследствие на

акта на насилие и конфликта с майката) не са се задълбочили предпоставките за формиране на трайно родителско отчуждение у детето спрямо г-н Г.. Безспорно е обстоятелството, че **не е налице синдром на родителско отчуждение**“.

Тези изводи вещото лице е направило след експертно изследване, проведено на 22.11.2021г., чрез отделни наблюдения, тестове и интервюта с бащата, детето, майката и с тримата заедно и прилагане на проективна методика с детето Й. Г. и бащата Г. Г., като са използвани следните методи - полуструктурирано психологично интервю, проективна методика за оценка на взаимоотношенията, скала за оценка на родителското отношение.

Такава констатация е направена и в решение № 51110 от 24.08.2020г. на Софийски градски съд по въззивно гражданско дело

№ 13423 по описа на СГС за 2018г., в мотивите на което е посочено, че „Й. е отчуждена от баща си по друг механизъм, различен от този на С.. Основните причини са липсата на съвместно съжителство на детето с бащата и отчуждението между самите родители“.

При разпита на вещото лице в съдебно заседание същото поддържа депозираното заключение, включително становището, че състоянието С. е спорно в медицинската теория, както и че при изготвяне на експертизата не е установено такова у Й. Г., подчертава, че такова е мнението и на останалите специалисти, работили с детето през процесния период, съгласно анализирания доказателствен материал.

Заключението на вещото лице по назначената СПЕ се кредитира от съда като професионално и компетентно изготвено, от една страна, и обективно, от друга, предвид липсата на данни за заинтересованост на експерта. Същото е обосновано с използваните методи за оценка на отношенията между родителите и детето, както емоционалното състояние на същото, както и с научни данни относно соченото от ищеца състояние на родителско отчуждение. Следва да се посочи, че представените от ищеца писмени доказателства в тази връзка, с които се домогва да оспори доказателствената стойност на заключението, са неотносими към спора, доколкото част от тях касаят насилие, извършено от интимния партньор, какъвто не е настоящият случай, или са лишени от информативна стойност, доколкото представляват извадки от интернет пространството и не са

официални становища на експерти, на които Съдът може да даде вяра.

В съдебно заседание е разпитан свидетел – Н. К. по доказателствено искане на ищеца. Твърди, че се познава с ищеца във връзка с бизнеса му, не познавал Й. и майка й. Впечатленията му били само от разказаното от ищеца. Последният се оплаквал, че не можел да вижда дъщеря си и не получавал съдействие от Агенция за закрила на детето. Майката не позволявала срещи с детето. Притеснявал се, че ще изгуби връзка с детето си, че то ще се настрои срещу него. В края на 2018г. бил притеснен травмиран, споделил и за обостряне на негови съществуващи заболявания вследствие на стрес. Свидетелят заявява, че негативните му преживявания датират от периода на влошаване на здравословното му състояние, но не може да твърди, че е точно от това, „то беше свързано“. Заявява, че не се е интересувал от „подробности“ и не знае за постановен режим на лични отношения. Така изложените свидетелски показания съдът намира за лишени от доказателствена стойност, доколкото свидетелят не е очевидец на събитията, за които свидетелства, а впечатленията му се базират изцяло на споделеното от ищеца, който е заинтересован от изхода на делото. Освен това същите не са особено информативни, доколкото не се сочи конкретика, свидетелят не познава майката и детето и твърденията му имат характера на предположения в по-голямата си част, с опит за извеждане на изводи за причинна връзка между действията на ответника и твърденията за претърпени от ищеца вреди. По изложените съображения съдът не кредитира показанията на свидетеля К..

По делото са представени писмени доказателства от ищеца и ответника, представляващи кореспонденция между страните и документи от досието, заведено при ответника относно Й. Г., които са приобщени към доказателствения материал.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ ПРАВИ СЛЕДНИТЕ ПРАВНИ ИЗВОДИ:

ОТНОСНО ПРЕДМЕТА НА СПОРА:

С първоначалната си искова молба ищецът е посочил, че търси само и единствено неимуществени вреди в общо размер от 1 000 000лв. като предвид общото им посочване и липсата на конкретни обстоятелства във връзка с твърдени общо незаконосъобразни действия –исковата му молба е била обездвижена с определение №9460 от 22.12.2020г. на л.30 и са

дадени ясни указания. Вместо да изпълни същите ищецът с уточнителната си молба от 13.01.2021г. на л.34 –е внесъл още по-голяма неяснота и е разширил предмета откъм търсени вреди –освен развит синдром на родителско отчуждение е добавил здравословни проблеми, както и вреди от загубено време и пропуснати ползи. Тези вреди не ги е дефинирал за всяка група, както и липсват конкретни обстоятелства. Не представлява изпълнение на указанията „загуба на 800часа в писане на молби и възражения за 2 години“, както и описването на здравословните му проблеми- без да се сочи причинната връзка с което и да е бездействие на ответника, както и да се дефинират конкретни вреди за това страдание, въпреки че са разделени здравословните проблеми на 3 групи- онкологични, сърдечно –съдови и засягане на опорно-двигателната система и мозъка. Също се отнася и за т.нар. пропуснати ползи, изразяващи се в това, че не е успял да обслужи клиенти от Я., П., М., САЩ. В тази връзка освен, че липсват конкретни обстоятелства –има и противоречие –претендират се неимуществени вреди, предявени като пропуснати ползи т.е. имащи имуществен компонент. Тези вреди конкретно не са били обвързани с действие или бездействие, а са общо заявени.

След това уточнение отново производството е оставено без движение с определение №2283 от 31.03.2021г. на л.146. Изрично е указано на ищеца, че за да ангажира отговорността на ответника следва да посочи негов индивидуален административен акт, който е отменен, конкретно административно действие респ.бездействие и твърдения за незаконосъобразността им, който ще се установяват в процеса.Посочено е, че действията респ.бездействията трябва да се фактически, а не правни като, ако ответникът не е отговарял по искане, по което е следвало да се произнесе с акт- е формиран мълчалив отказ. Указано е, че всяко действие трябва да е свързано с отделен размер на вредите, който да се посочи. Указано е, доколкото се засяга и изпълнение на съдебното решение във връзка с родителските права – че чл.528 ГПК регламентира тази хипотеза и ако това има предвид- ищецът да го изложи.

В изпълнение на тези втори по ред указания- ищецът с пояснение от 19.04.2021г. на л.151, макар правно да е квалифицирал основанията, от които черпи претенцията си като индивидуален административен акт -ИАА /а това е задача на състава/ в 11 подточки /т.6 се дублира/ т.е. в 12 пункта е визирал

размер на неимуществените вреди, конкретно бездействие и обстоятелствата, свързани с него. В тази уточнителна молба няма претенция за т.нар.пропуснати ползи, загубено време и здравословни проблеми, поради което СЪДЪТ /които от друга страна продължават да са нередовни/ намира, че е сезиран само и единствено с тези 12 конкретни претенции.

ПО ОСНОВАТЕЛНОСТТА на същите СЪДЪТ съобразява следното: съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК гражданите могат да предявят иски за обезщетение на вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ "държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност". Уредената в предходната норма отговорност на държавата представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно за уважаване на исковата претенция. Той включва наличието на следните три елемента: 1. незаконосъобразни административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице, като условието е да са предприети при осъществяване на административната дейност, 2. вреда, пряка причинно-следствена връзка между горните два елемента. Съгласно чл. 204, ал. 1 АПК иск може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, а в случаите, когато вредите са причинени от незаконосъобразно действие/бездействие на административния орган - незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетението /ал.4 от с.з./.

За основателността на иска –следва да се установи относимия фактически състав – изразяващ се в конкретното релевирано бездействие. Макар ищецът да го квалифицира като ИАА, част от бездействията са правни, а не фактически. Изложеното обаче не е въпрос свързан с допустимостта на иска и с правния интерес – а е елемент от фактическия състав, поради което е въпрос по същество. Липсата на отменен МО, когато се касае за правно бездействие и съответно неналичието на незаконосъобразно

фактическо бездействие – водят до неоснователност на претенциите.

Относно причинната връзка -тя следва да е пряка и непосредствена, за да е правнорелевантна към посочения фактически състав. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие, т.е. следва да бъде направен категоричен извод, че без наличието на незаконосъобразния административен акт, действие или бездействие тези вреди не биха настъпили. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по т.гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС "държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално-правни и процесуални норми".

В тежест на ищеца е да докаже чрез пълно и главно доказване наличието на всеки от елементите, за да бъде уважен искът му. Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ отговорността на държавата е обективна, безвиновна, поради което въпросът за вината не се изследва.

На основание чл. 7 от ЗОДОВ исковата претенция се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205 от АПК "искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите", като в § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган - "орган, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон".

В конкретния случай ищецът Г. Г. твърди, че в резултат от бездействието на служителите на АСП /чрез ДСП -В. и ДСП -К. село/ дъщеря му Й. Г. е развила синдром на родителското отчуждение спрямо него, което му е причинило неимуществени вреди, изразяващи се в психически стрес и емоционално страдание.

Безспорно видно от заключението на в.л.З. М., което СЪДЪТ напълно кредитира и ще обсъди изрично по долу – към момента на изследването у детето не се наблюдава отчуждение към нито един родител /без значение как ще се дефинира/. При поддържането на заключението си -в.л. изрично в съдебно заседание заявява, че дори детето /вече непълнолетно/ „подканяло бащата, като включва и двата родители“ да общуват.

Следователно –безспорно вредата у бащата –ще бъде разгледана по-нататък при всяко едно бездействие, но като такава дефинирана от ищеца и изразяваща се в отчуждение на детето – не съществува. Този компонент – бездействията на ответника да са причинили отчуждение у детето към бащата –не се доказва. Дали това отчуждение се дължи на другия родител – е извън предмета на ангажиране отговорността на ответника.

Съгласно формулираните конкретни претенции в пояснение на исковата молба от 19.04.2021г. в изпълнение на определение на настоящия състав от 31.03.2021г., се конкретизират вреди от незаконосъобразни действия/бездействия на ответника, както следва:

1. Незаконосъобразни действия на Н. Т. по изготвяне на доклада на ДСП до СРС по гр.д. 83149/2017г., изискан от СРС в о.с.з. от 28.02.2018 г. и бездействие на Е. Б. да му осигури възможност да се запознае с него след изготвянето му.

Дата: между датата 28.02.2018г. на заданието от съда в о.с.з. до следващото, в което е разгледан доклада - той е неправомерно изготвен и не е предоставен на ищеца.Ц. на вредата: 300,000 лв.

По тази част на исковата претенция, касаеща твърдения за нарушения при изготвяне на доклада на ДСП в производството пред СРС, следва да бъде посочено, че изготвянето на доклада по реда на чл. 15, ал. 6 от ЗЗакрД е правно, а не фактическо действие. Той е изготвен за сведение на съда с оглед определяне на подходящи мерки при предоставяне упражняването на родителските права спрямо детето от единия родител и лични отношения с другия родител и не подлежи на самостоятелно

обжалване извън постановения съдебен акт.

Недопустимо е в настоящото производство да се подлага на контрол за законосъобразност това действие и така да се прави опит да се преразглежда постановеното от СРС със съдебно решение относно режима на родителските права /конкретно Решение № 5110 от 24.08.2020г. на СГС, Гражданско отделение, Първи въззивен брачен състав /л.301-312/, с което частично е изменено решението на СРС в частта относно постановения режим на лични отношения с ищеца/. Наред с това -съгласно мотивите на решението на СГС, изменението не е в резултат от неприемане на изложените в доклада констатации или установени нарушения при изготвянето му, а с цел да се „изграждане и развиване на емоционална и доверителна връзка между детето и неговия баща“. В тази част освен недопустимост по посочената причина, че се касае за правно действие, то и липсва правен интерес, доколкото има друг ред на защита и той е упражнен.

Същото се отнася и до соченото бездействие да бъде представен в определен срок този доклад на ищеца за запознаване от страна на ищеца Г. преди съдебното заседание пред СРС. Видно е, че в тази част освен действия на ответника –се оспорват и действия в процеса, което отново е недопустимо. Касае се за гражданско дело и за процесуална възможност да се изготви или не доклад., доколкото чл. 15, ал. 6, изр. второ от ЗЗакрД визира, че Дирекция "Социално подпомагане" изпраща представител, който изразява становище, а при невъзможност предоставя доклад“.

В заключение –действия, било на страни в процеса или трети лица, било на състава, по друго дело- е недопустимо да бъдат предмет на проверка за законосъобразност по реда на чл.204, ал.1 от АПК и в тази част да се претендират и вреди, което обуславя недопустимостта на претенцията.

2. Бездействие по искане на ищеца за предприемане на действия спрямо дете в риск.Ц. на вредата: 100,000 лв.

За тази претенция се твърди, че на 10.12.2018г. ищецът подава искане с вх.№ ДДМ/Д-С-В3/1658 /л.6-7/ за съдействие към ДСП - В., като ги информира и моли за съдействие по отношение на дъщеря му Й. да бъде пристъпено към изпълнение на съдебния акт, с който са постановени привременни мерки за лични контакти с ищеца – Решение № 4446994 от 05.07.2018г. на СРС, 3-то отделение, 92-ри с-в.. В молбата се твърди, че от страна на майката са осуетявани срещите на детето с ищеца, определени съгласно съдебното

решение. Настоява за консултации на детето с детски психолог, организирани от ответника, които да се провеждат поне веднъж месечно и да се правят определени внушения на детето относно отношенията му с ищеца, като са формулирани и конкретни въпроси, на които следва да отговори психологът.

В отговор от 11.01.2019г. с писмо изх. № ДП/Д-С-ВЗ/1658-001 /л.8/ ответникът е посочил, че съгласно действащото законодателство на РБ ДСП има консултативни функции и в случай, че същият има претенции спрямо режима на лични контакти следва да поиска промяна на съдебното решение, а в случай че такива са определени с влязло в сила съдебно решение – да се обърне към съдебен изпълнител. По отношение на искането за консултации с психолог е посочено, че Й. и майка й Е. И. ползват социална услуга въз основа проведени консултации по Закон за закрила на детето /ЗЗакрД/ и правилника за прилагането му.

Ищецът твърди, че Н. Т. не предприела нищо по искането му да бъде прекратен психическия тормоз от страна на майката върху детето въпреки искането му социален работник и психолог да започнат ежеседмична работа с детето в риск. Счита, че е нарушен законът – чл. 5 и чл. 21 ЗЗакрД, чл. 14 и чл. 31 ППЗЗакрД.

Съдът съображава, че съгласно чл. 5 ЗЗакрД:

(1) Специална закрила се осигурява на дете в риск.

(2) /ред. ДВ бр.14 от 20 Февруари 2009г./ Условието и редът за осъществяване на мерки за предотвратяване изоставянето на деца и настаняването им в специализирани институции, както и тяхната реинтеграция се определят с наредба на Министерския съвет по предложение на министъра на труда и социалната политика и председателя на Държавната агенция за закрила на детето.

Видно е, че сочените законови текстове /ал. 1/ имат характер на норма принцип и не съдържат конкретни задължения за ответника, а за същите се препраща към наредба за Условието и редът за осъществяване на мерки за предотвратяване изоставянето на деца и настаняването им в специализирани институции, както и тяхната реинтеграция. На първо място, нормата е неотнормима към настоящия случай поради липса на данни за риск от изоставяне на детето или необходимост от настаняването му в специализирана институция. На следващо място, ищецът не сочи конкретни норми от последната, които са нарушени и в резултат от това са възникнали твърдените от него вреди. Недопустимо е исковата

претенция да се допълва или конкретизира от съда, поради което в тази част -както е заявено от ищеца, не се установява незаконосъобразно бездействие на ответника.

Отделно от това, ищецът се позовава на чл. 21 от ЗЗакрД, в който са изброени функциите на дирекция "Социално подпомагане", конкретно на т. 10 - сигнализира при нужда полицията, прокуратурата и съда, които са длъжни да предприемат незабавни действия за защита на децата.

Съгласно чл. 14 от ППЗЗакрД се предвижда, че „социалният работник извършва проучване и оценка на сигнала, като събира необходимата информация от семейството, детето, училището, детската ясла и градина, роднини, близки, съседни, друга дирекция "Социално подпомагане", личен лекар и от други източници при необходимост“.

Съгласно чл.31 от ППЗЗакрД дирекция "Социално подпомагане" осигурява правна помощ на детето и родителите, настойниците, попечителите или лицата, които полагат грижи за детето, като дава съвети и консултации по въпроси, свързани с правата на детето. В тази връзка, на първо място, по делото липсват данни такава помощ да е поискана от ищеца и да му е било отказано. Нормата отново не е абсолютна и следва да бъде прилагана с оглед спецификата на всеки случай. По делото е установено, че в обилната кореспонденция между ищеца и ответника, последният многократно му е указвал какви са задълженията му като родител, какви са възможностите за предоставяне на социални услуги чрез инструментариума на АСП и какви са правните му опции да влияе върху постановените мерки спрямо детето, както и по отношение изпълнението на същите. Разпоредбата не изисква изрично консултирането и правната помощ да бъде предоставена след координация с юрисконсултите на ответника.

Видно от посочено по делото в писмо изх. № 94Г-00-0007#3/19.03.2019г. на зам.изп.директор на АСП е посочено, че съгласно становището на РД „СП“ – С. към момента Й. не е дете в риск по смисъла на пар. 1, т. 11 от ДР на ЗЗакрД и че не е установен синдром на родителско отчуждение, но има риск от такъв спрямо бащата.

С писмо изх. № 91-00-0304/19.04.2019г. АСП уведомява ищеца, че по подадени от него жалби с искане за настаняване на детето в специализирана институция е извършена оценка на сигнал на дете в риск и от 26.03.2019г. в отдел „Закрила на детето“ е открита

работа по случай за работа и мерки в семейна среда, а от страна на ДСП – В. е иницирана и проведена мултидисциплинарна екипна среща.

С оглед гореизложените факти съдът не установява бездействие от страна на ответника във връзка с работата по случая на детето Й., както и конкретно с оглед предприемане на действия спрямо дете в риск. Направени са консултации с родителите, включително общи срещи с цел договаряне на конкретни действия, изготвени са социални доклади, планове за действие с оглед възстановяване на срещите между ищеца и детето му. От представените по делото социални доклади не се установяват основания да се приеме, че специализираните органи на АСП са допуснали negliжиране на случая или че не са оценили правилно събраната информация, за да стигнат до извод, че детето не е в риск при отглеждането му от майката. Напротив, направени са констатации, че детето се отглежда в подходяща среда, която осигурява физическото му психическо развитие, а освен това има силна привързаност към майката. С оглед на това не се установява твърдяното от ищеца бездействие на длъжностни лица при оценка на случая.

3. Бездействие на ответника по искане на ищеца от 11.01.2019г.. Ц. на вредата: 100,000 лв.

Ищецът твърди, че Н. Т. не предприела нищо по същество, въпреки искането му социален работник и психолог незабавно да започне ежеседмична работа с детето - нарушение на чл. 4 ЗЗакрД и чл. 15 от ППЗЗакрД .

Видно от чл. 4 ЗЗакрД –там са изброени мерките за закрила на детето. Никъде не е предвидено, че следва да бъде открит случай, квалифициран като такъв на дете в риск, още по-малко незабавно. Изложените в жалбата на ищеца твърдения могат да послужат да бъде сезиран органът и след извършена проверка, преценка на констатациите и закона -да се предприемат действия. Така е разписана компетентността на ответника съгласно чл. 15 от ППЗЗакрД - “социалният работник в дирекция "Социално подпомагане" след извършване на проучване и оценка на сигнала и при установяване на риск за детето открива случай“.

Следователно - по делото не са налични данни, че детето Й. е било в риск, поради което не е налице незаконосъобразно бездействие.

4. Неспазване на законовите срокове за отговор на ответника по искане на ищеца от 18.01.2019г. за издаване на направления.Ц. на

вредата: 50,000 лв.:

Ищецът твърди, че поради проблемна вътрешна комуникация и лоша междуведомствена координация направление му е издадено на 15.02, а отговор е получил на 20.02, т.е. на 32-рия ден -извън сроковете на АПК, като трябвало да бъдат издадени по най-бърз начин координирани и съгласувани направления на бащата (от ДСП-К. С.), а на майката и на детето -от Н. Т., за да започне своевременна работа с психолог след издаването им.

По тази претенция настоящият съдебен състав намира, че се касае за искане за извършване на правно действие на администрацията – т.е. за издаване на индивидуален административен акт. След като ищецът твърди, че не е бил издаден в законовия срок /въпреки че отново не сочи такъв/, е следвало да обжалва мълчаливия отказ за издаването му. Изложеното е така, защото в чл. 20, ал. 2 от ППЗЗакрД изрично е посочено, че дирекция "Социално подпомагане" дава направление съгласно приложение № 4 до доставчика на социалната услуга, при постигане на съгласие за предоставяне на социални услуги и избор на доставчика на социалната услуга между дирекция "Социално подпомагане" и родителите на детето или настойниците и попечителите те подават писмено заявление до директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето /чл. 20, ал. 1 от с.з./. Претенцията е неоснователна, тъй като е недоказана, няма данни за оспорване и отмяна на непроизнасянето на ответника по това сезиране.

5. Бездействие на Н. Т. след издаване на направление на детето, обективизирано на 08.02.2019г..Ц. на вредата: 50,000 лв.

Ищецът твърди, че срещи баща-дете продължават да не се осъществяват въпреки исканията му – „отчита се дейност от Е. Б., издава се направление, не се извършва реална работа“. Сочи се, че е нарушен срокът от 10 дни от получаване на сигнала за събиране на информация и изготвяне на доклад, както и срокът от 4 седмици за оценяване на случая по чл. 16, съответно ал. 1 и ал. 2 от ППЗЗакрД. Заявява, че оценката не включила оценяване на потребностите на детето, на родителския потенциал, на риска/рисковете за детето, както и на наличните ресурси за справяне, по-конкретно родителския потенциал на двамата родители. По този пункт ще бъдат изложени изводите на съда заедно с претенциите по следващите пунктове – 6, 7 и 8, поради функционалната им свързаност, произтичаща от твърдения за

бездействие на ответника да предприеме действия по осъществяване на срещи на ищеца с дъщеря му.

6. Бездействия по сигнал от 19.02.2019г. на ищеца във връзка с некоординирани действия между двата филиала на ДСП - което технически не позволява провеждане на срещите баща-дете. Ц. на вредата: 50,000 лв..

Тази претенция също е неоснователна. Не се установява да е довела до синдром на родителско отчуждение при детето така, както твърди ищеца, поради което това от своя страна да е довело до вреди при ищеца. В тази връзка съдът се позовава на закл. на заключението на в.л. М. за липса на подобно състояние.

7. Бездействие на ответника след подписания договор с ЦОП-ИСДП от 27.02.2019г. и по исканията на ищеца от 19.03. и 25.03. да се спазят и да се изпълняват от Е. Б. и Н. Т. законови текстове от ЗЗДет чл. 4 (1), чл. 11 (1), чл. 23 (6), чл. 25 (1), както и от ЗЗДН -чл. 2 (1) и чл. 4 (2).Ц. на вредата: 50,000 лв.:

Ищецът твърди, че проформа се отчита, че е подписан договор, но бездействието на ответника чрез Е. Б. продължава - не се организират срещи, Н. Т. не провежда допълнително проучване на случая и не подготвя програма-план за действие, т.е. не се изпълняват вменените по закон задължения. На 19.03.2019г. АСП отказва изготвяне на искана от ищеца ежеседмична програма-разписание за срещи баща-дете.

Твърди се нарушение на чл. 36д, ал. 1 и ал. 4 от ЗЗакрД. Счита, че е трябвало да се формира мултидисциплинарен експертен екип, да бъде изработен план за действие и той незабавно да започне да се изпълнява. Твърди се, че насилието (насаждане на С.) било извършено от майката, на която са възложени грижите за детето, водещият Н. Т. трябвало да се обърне към съда или прокурор за предприемане на мерки по отношение на извършителя по Закона за защита от домашно насилие. Тази претенция също е недоказана. Въвеждат се отчуждение не от действията респ. бездействията, а от трети лица. Нито един от изложените факти не е установен, поради което отново е неоснователна.

8. Бездействие – неизпълнение от ответника чрез Е. Б. на указанията на ДАЗД „с оглед постигане на координация в работата им с двамата родители“ от 10.04.2019г. Мълчалив отказ/неизпълнение от Е. Б. на разпореждане/решение на АСП (обективизирано в писмо до ищеца от 19.04.19г.) „Съда да бъде информиран за възможността да бъдат извършвани медиации

срещи “.Ц. на врата: 50,000 лв.

Ищецът твърди, че координация не е постигната, план за действие не е разписан и реално срещи баща-дете не се осъществяват. Оспорва, че съдът е информиран за възможността да бъдат провеждани медиирани срещи и поради това бездействие съдът не предприема мерки за изменение на привременни мерки или заповедта за незабавна защита. Ищецът счита, че с това е нарушен чл. 20, ал. 2 от ЗЗакрД - Дирекция "Социално подпомагане" работи в сътрудничество и координация с държавни органи, доставчици на социални услуги и физически и юридически лица, които имат за предмет на дейност закрилата на детето. Счита, че посочената норма задължава ответника да внася становища и проактивно да информира Съда, като внесе данни за детето, за възможността за осъществяване на медиирани срещи, както и да разпорежи координация с другите визирани органи.

Следва да се има предвид, че нормата, цитирана от ищеца, не съдържа изрично задължение на ответника да информира съда относно предприетите мерки по организиране на срещи между родители и деца. Разписан е общ принцип на сътрудничество между държавните органи, както и между тях и граждани/ЮЛ, с оглед постигане на целите на ЗЗакрД. Ответникът е участник, а не страна, в производството пред гражданския съд за определяне на мерките за упражняване на родителски права и лични отношения, т. е. не упражнява собствени права в това производство, а има консултативна и експертна функция, поради което не може да сезира съда с искане за изменение на постановените привременни мерки. Това могат да направят само страните в производството.

9. Писмен отказ на Е.Б. да предостави на ищеца копия на документи от досието на детето по искането му от 17.05.2019г..Ц. на вредата: 50,000 лв.

Ищецът счита, че незаконосъобразно са заблудени органи на ДСП, че е поискал оригинали на документи. Счита, че е налице умишлена лъжа, подсъдима по НК. Позовава се на чл. 8, ал. 2 от ЗЗакрД относно правото си да получи исканите документи.

В тази връзка съдът намира за необходимо да посочи, че по смисъла на чл. 8 от с.з., озаглавен „Права и задължения на родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, както и с оглед използваната терминология в целия закон -лицата, полагащи грижи за дете, са тези, които упражняват родителските права. В случая лицето, което полага

грижи за детето Й., е неговата майка – Е. И., съответно тя е субект на правата по посочения текст. Отделно от това, нормата предвижда право на посочените лица да бъдат информирани и консултирани за всички мерки и действия, предприемани по този закон. Такова не е отказано на ищеца и той е информиран писмено, видно от представените по делото писмени доказателства – копия на писма от кореспонденция между него и ответника, за действията и мерките, които са предприети, извършените проверки по случая и констатациите на органите във връзка с тях, включително и относно ползването на социални услуги от детето и другия родител. С оглед изложеното - не е налице неизпълнение на въведени със закон задължения на ответника по този пункт.

10. Потвърждаване на незаконосъобразния отказ на Е. Б. от страна на В. Такова да се предоставят на ищеца копия на документи от досието на детето по искането му от 20.06.2019 г..Ц. на вредата: 50,000 лв.

Ищецът твърди, че зам. изп. директор на АСП потвърждава твърденията му, че „са установени периоди, в които координацията (между филиалите на ДСП) не е била навременна и достатъчно ефективна“. АСП признава, че са „констатирани пропуски в работата“ на ДСП-В., че „не е открита работа по случай на дете в риск“. Същевременно не бил отменен незаконният отказ на Е. Б. да му се предоставят копия на документи от досието на детето.

По този пункт е налице смесване на две несвързани помежду си твърдения в допускане на незаконосъобразни бездействия. По отношение на искането за получаване на копия на документи -важи посочено по-горе във връзка с пункт 9. Относно твърденията за „мудност“ и „неефективност“ на мерките – следва да се посочи, че се твърди от ищеца, че ответникът е следвало да „организира и менажира превантивни мерки, които да бъдат изпълнени от водещия Н. Т., без да се сочи какви да бъдат тези мерки и действия и съгласно коя законова норма ответникът има такива задължения. Неяснотата в исковата претенция касателно вредоносното бездействие не може да бъде запълвана от съда, който е независим арбитър и следва да прецени основателността на иска, както е предявен от ищеца, с оглед представените пред него доказателства. В случая не е установено дори какви точно действия не са извършени от ответника, а е следвало да бъдат извършени, за да се направи преценка налице ли е противоречие

със законови разпоредби.

11. Отказ за издаване „направление“ на майката по искане на ищеца от 26.06.2019г..Ц. на вредата: 50,000 лв.

Ищецът счита, че е следвало да бъде издадено на майката на детето предписание /въпреки че по-горе сочи „направление“/ да спазва постановените привременни мерки. Позовава се на чл. 6, ал. 3 и чл. 21, ал. 1 и 10 от ЗЗакрД. Счита, че за неизпълнението е следвало да бъдат сезирани и други държавни органи.

Съдът констатира, че в чл. 6 от с.з липсват относими към тези твърдения норми, а в чл. 21, ал. 1 от с.з. са разписани функции и правомощия на ДСП, като в т.10 е предвидено сигнализиране на съд, полиция и прокуратура, но очевидно това е относимо към извършено престъпление спрямо дете, какъвто категорично не е настоящият случай.

На следващо място искането за издаване на задължително предписание на майката на детето представлява искане за извършване на правно действие, т.е. за издаване на административен акт, който съгласно чл. 18, ал. 5 от ППЗЗакрД подлежи на обжалване по реда на АПК. Следователно, непроизнасянето на органа представлява мълчалив отказ на основание чл. 58, ал. 1 АПК и доколкото има указания за това, а от ищеца не са представени доказателства за отмяната на този акт- то отново искът е недоказан и неоснователен.

12. Бездействия на длъжностни лица на ДСП по възстановяване на семейните връзки на детето на ищеца с брат му Г.-А. и с баба му по бащина линия.Ц. на вредата: 50,000 лв.

Тази искова претенция въпреки указанията е нередовна. Не са изложени конкретни обстоятелства. Ясно е само първото име на брата, няма данни за бабата по бащина линия. Не е ясно и в какво се изразяват бездействията на ответника. Общо и отново неясно е посочено, че длъжностното лице Т. бездейства като не е предложила и одобрила действия за възстановяване на посочените връзки. Отделно трябва и да се съобрази, че съгласно чл. 26, ал. 2 от ГПК, никой не може да предяви от свое име чужди права пред съд, освен в предвидените в закона случаи. С оглед изложеното –тази искова претенция като нередовна и недопустима –следва да се остави също без разглеждане и в тази част да се прекрати производството.

Следва общо са се има предвид, че съгласно горния анализ на сочените от ищеца бездействия и нормативната уредба, на която

се позовава, за да обоснове наличието на задължение за извършване на определени действия, съдът намира, че са останали недоказани твърденията на същия в две посоки -на първо място, недоказано е наличието на задължение, установено в закон или нормативен акт за предприемане на точно определени безусловни действия, както се домогва да докаже ищецът. На следващо място, видно от изложената фактическа обстановка, ответникът е използвал целия му регламентиран в Закона за закрила на детето инструментариум. По всяко от исканията/жалбите на ищеца е взето становище, за което писмено е уведомен същият, указани са му правните възможности да въздейства върху личните отношения с дъщеря му, предупреждена е и майката, че при неизпълнение на постановените от съда привременни мерки ще бъде издадено задължително предписание, предложена е и приета от ищеца социална услуга, проведени са срещи с родителите с цел изглаждане на конфликтите в отношенията им, мултидисциплинарни срещи, в които са координирани действията на участниците и са приети мерки за действие по случая, изготвени са социални доклади, изготвени са два плана за действие с конкретни мерки и срокове за изпълнението им и реално е започнала работа по организиране и провеждане на срещи между ищеца и дъщеря му. Следва да се посочи, че съгласно изложената фактическа обстановка предварителна подготовка на детето е била необходима поради нарушената връзка между двамата след проявено насилие спрямо детето от ответника и загуба на доверие, както се сочи в социалните доклади. В тази връзка по делото е безспорно, че в полза на Й. е издадена заповед за незабавна защита по ЗЗДН /която не се представя по делото/. За това допринася и дългата липса на контакти между баща и дете поради действието на издадената срещу ищеца заповед за незабавна защита, както и въвличането на различни институции в отношенията им. В представените планове за действие детето е заявило, че не желае да посещава АЗД.

Вещото лице също е направило заключение, че предприетите действия от страна на ответника са дали резултат и са довели до възстановяване на връзката и контактите между ищеца и детето Й.. В обстоятелствената част на заключението е посочено, че "независимо от комплицираността и спецификата на случая и настъпилата тежка криза във взаимоотношенията в семейството

вследствие на поведението на бащата и другия родител и наложени ограничителни мерки, в работата по случая са постигнати удовлетворяващи резултати. Въз основа на целенасочената и дългосрочна работа по случая на ангажираните дирекции „Социално подпомагане” и осигурения допълнителен ресурс от специалисти са постигнати положителни резултати и връзката на г-н Г. с дъщеря му е възстановена. Към настоящия момент детето контактува с баща си съгласно определените мерки от съда, както и извън тях при желание от страна на детето и със съдействието на майката. Благодарение на осъществена социално-консултативна работа и оказаната подкрепа на детето да преодолее негативното си отношение към баща си (вследствие на акта на насилие и конфликта с майката) не са се задълбочили предпоставките за формиране на трайно родителско отчуждение у детето спрямо г-н Г.“.

По изложените съображения Съдът намира, че исканията на ищеца за незабавност при осъществяване на срещите му с детето правилно не са удовлетворени с цел да се защити интереса и душевното равновесие на детето. Както се посочи по-горе, Й. категорично е отказвала да се среща с баща си, поради което е била необходима предварителна работа с цел подобряване на връзката между двамата и доверието на детето да бъде възстановено. Както правилно са посочили служителите на ответника, детето не следва да бъде насилвано да се среща с родителя си. Същото се потвърждава и от представените по делото протоколи за предаване на дете /л.257-258/, съставени по реда на чл. 528 ГПК, от които е видно, че Й. сама е отказвала да тръгне с баща си.

Съгласно нормативната уредба в ЗЗакрД, всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси чрез прилагане на мерки за закрила /чл.10 ос с.з./. Закрилата на детето е дефинирана като система от законодателни, административни и други мерки за гарантиране правата на всяко дете /§ 1, т. 1 от ДР на ЗЗакрД/, при спазване на установените от закона принципи, в т.ч. и при осигуряване най-добрия интерес на детето, който съгласно § 1, т. 5 от ДР на с.з. съставлява преценка на: желанията и чувствата на детето; физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; опасността или вредата, която е

причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата; други обстоятелства, имащи отношение към детето. Съгласно чл. 18, ал. 1 ППЗЗакрД целта на мерките за закрила в семейна среда е да бъдат подпомогнати детето и семейството в зависимост от възможностите за отглеждане и възпитание на детето. От доказателствата по делото по категоричен начин се установява, че по отношение на Й. Г. не е бил налице риск от неблагоприятно засягане на нормалното й физическо, умствено, нравствено и социално развитие, нито са накърнени правата й при отглеждане от нейната майка. Напротив, всички социални доклади на социалните работници, както и вещото лице по настоящото дело, са направили извод, че детето се развива нормално във всяко отношение и е отглеждана в подходящи битови и социални условия, в отношения на привързаност и обич от майката. Всъщност констатациите на компетентните органи и на експерта са, че действията на ищеца по въвличане на детето в съдебни спорове и намесата на институции, както и конфликтните отношения с майката, създават предпоставки за влошаване на емоционалното и психическо състояние на Й.. С оглед на изложеното правилна е преценката на ответника да предприеме мерки по оказване на съдействие на родителите за отглеждане на детето в семейна среда и подготовка за провеждане на срещи с бащата като част от постановените мерки на лични отношения.

Поради изложеното не се установяват незаконосъобразни бездействия на ответника по твърденията на ищеца по пункт 5,6,7 и 8 от пояснението към исковата молба.

Следва да бъде отбелязано, че изпълнението на определения от съда режим на лични отношения е поверено на съдебния изпълнител по местоизпълнение на задължението. Дирекциите "Социално подпомагане" могат да окажат съдействие по подходящ начин в рамките на изпълнителното производство, ако такова бъде поискано от органа, който го ръководи. Поради това правилно ответникът е указал тази възможност на ищеца пред липсата на правомощията по закон да предприема действия от компетентността на съдебния изпълнител, което настоящият състав не счита за „бягане от отговорност“.

Липсата на незабавен и категорично проявен резултат от намесата на дирекцията, още повече в деликатната сфера на личните

отношения между родител и дете, което стои в основата на оплакванията на касационния жалбоподател, не е равнозначна на незаконно бездействие по смисъла на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, в който случай държавата отговаря за причинените на засегнатото лице вреди.

В този смисъл е практиката на Върховния административен съд по сходни казуси – напр. Решение № 9632 от 15.07.2020г. по адм. д. № 11599/2019г., III отд. на ВАС, Решение № 9032 от 03.07.2018г. по адм. д. № 3159/2018г., VI отд. на ВАС.

Дори да се приеме, че има някакви нарушения в координацията и забавяне при извършването на действия, то исковата претенция е неоснователна и поради липсата на останалите два елемента от фактическия състав на отговорността на държавата, а именно – не е доказано наличието на вреда и причинната ѝ връзка с поведението на ответника.

Съгласно заключението на вещото лице – спорно е въобще наличието на медицинско състояние, квалифицирано от ищеца като Синдром на родителско отчуждение. Посочено е, че: М. /Международен класификатор на болестите/ е най-пълният справочник на болестните състояния и се изготвя от Световната здравна организация към ООН /като координиращ орган на международното здравеопазване/. В актуалната десета ревизия на класификатора (М. - 10), въведена през 1992г. С. не присъства като понятие. В началото на 2022г. предстои да бъде въведена в употреба 11 ревизия на М., която бе одобрена от С. на 25.05.2019г. След оповестяването ѝ в публичното пространство се появиха коментари, че С. е включило С. в М. - 11. В действителност терминът „родителско отчуждение” не е включен в М.-11, нито пък е дадена дефиниция за него. Включена е диагнозата „Проблеми в отношенията между детето и отглеждания го”.

Посочено е, че синдромът на родителско отчуждение (С.) (P. alienation syndrome) представлява концепция, създадена от Р. Г. през 1985 г. (G. 1985), за да опише комплекс от симптоми при някои деца, възникващи в резултат от процес, при който единият родител трансформира възприятия и поведение от себе си върху детето си с цел да разруши неговата връзка с другия родител, докато техните чувства станат противоположни на тези, които би трябвало да се очакват. Според Г., когато детето е било жертва на насилие или пренебрегване, враждебността му може да бъде оправдана и затова обяснението и чрез синдрома на родителско отчуждение не

е приложимо.

От друга страна, в последните години в професионалната литература все по-рядко се използва термина С., въведен от Г., а се използват термини и фрази, като отчуждаващо поведение и реалистично отчуждение. Реалистичното отчуждение възниква, когато детето е било свидетел на домашно насилие, от страна на единия родител, или самото то е било жертва на насилие или пренебрегване от същия родител и отношението му към него е следствие от тези събития.

Родителското отчуждение от друга страна е реален феномен, засягащ родители в конфликт и техните деца и имащ дълготрайни негативни последици върху тях. Отговорността за създаване на условия за здравословно развитие на децата е основно на родителите.

Вещото лице е изразило категоричен извод, че към момента на изследването не се наблюдават признаци на родителско отчуждение към никой от родителите.

Следва да бъде посочено, че не се доказва по делото, че такова е съществувало в исковия период, т.е. преди предявяване на настоящата искова молба. Макар да е изготвена в рамките на друго съдебно производство, съдът намира, че има доказателствена стойност представената съдебно-психологическа експертиза по гр.д. № 13423 по описа на за 2018г., Безспорно е обстоятелството, че не е налице синдром на родителско отчуждение. Посочено е /стр. 12/, че „няма данни за развит синдром на родителско отчуждение, нито сериозни предпоставки за развитие на такъв. Действително Й. не се чувства близка с баща си, не му се доверява... Изказванията й... бяха напълно автентични, произтичащи от лични преживявания, а не резултат от нечии внушения... Й. е отчуждена от баща си по друг механизъм, различен от този на С.. Основните причини са липсата на съвместно съжителство на детето с бащата и отчуждението между самите родители“. В обстоятелствената част на тази експертиза подробно са изложени спомените и споделеното от детето относно отношенията с баща му /ищеца/. Споделила е, че е агресивен, избухлив, че често е прилагал насилие като възпитателен метод /“При баща ми наказанията са бой“ – стр. 4, абзац втори/.

Такова крайно състояние не се установява и от изготвените от социалните работници социални доклади.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав намира, че

дори да се приеме, че е налице отчуждение и влошаване в отношенията на ищеца с дъщеря му, то не може да се квалифицира като синдром на родителско отчуждение – възникнало е по друг механизъм, както изрично сочи вещото лице М. – „когато детето е било жертва на насилие или пренебрегване, враждебността му може да бъде оправдана и затова обяснението и чрез синдрома на родителско отчуждение не е приложимо“. Във връзка с това е категорично и че липсва причинно-следствена връзка между твърдените от ищеца бездействия на ответника и отношението на детето спрямо него. За уважаване на претенцията следва да е налице не просто причинна връзка, а пряка такава, тоест единственото условие, което е довело до този резултат – отчуждението, да е бездействието на органа, и при изключването му следва да се направи категоричен извод, че такава не би настъпило. В настоящия случай безспорно и преди намесата на АСП отношенията между двамата са били влошени поради посочени вече фактори във връзка с разсялата на родителите, конфликтите между тях и поведението на ищеца. Всъщност, точно активната намеса и предприети мерки от ответника са възстановили контактите и доверието между баща и дете, които към датата на изследването от вещото лице общуват и няма признаци за отчуждение или риск от такова.

По изложените съображения съдът намира, че не е доказан нито един елемент от състава на отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, вр. с чл. 203, ал. 1 АПК, поради това предявените искиви претенции съгласно пояснение на искова молба от 21.04.2021г. по посочените пунктове 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 и 11 са неоснователни и недоказани и следва да бъдат отхвърлени. Претенциите по пункт 1 и 12 са недопустими и следва да бъдат оставени без разглеждане по гореизложени основания, а делото по тях – прекратено.

По разноските:

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане в полза на ответника на юрисконсултско възнаграждение, Съдът намира същото за основателно. На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля

максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Ответникът в настоящото производство е представляван от юриконсулт, поради което на същия следва да се присъди юриконсултско възнаграждение в размер около средния съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, предвид обема на доказателствения материал, броя на проведените открити съдебни заседания и броя на исковете, които са предявени в производството -или 150 лв.

ВОДИМ ОТ ГОРНОТО СЪДЪТ

Р Е Ш И:

I. ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ КАТО НЕДОПУСТИМИ исковите претенции на Г. Г. Г. срещу АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ за осъждането на ответника

за неимуществени вреди от 300 000лв., следствие от незаконосъобразни действия на длъжностни лица от 28.02.2018г. по изготвяне на доклада на ДСП до СРС по гр.д. 83149/2017г., както и бездействие да му се осигури възможност да се запознае с него след изготвянето му /по пункт 1 от пояснението към исквата молба/;

за неимуществени вреди от 50 000лв., следствие от бездействия на длъжностни лица на ДСП /неконкретизирани по дата/ по възстановяване на семейните връзки на детето на ищеца с брат му и с баба му по бащина линия /пункт 12/.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази част.

II. В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ по исквата молба на Г. Г. Г., ЕГН [ЕГН], адрес: С., ж.к. Б., [жилищен адрес] от 09.10.2020г., СРЕЩУ АГЕНЦИЯТА ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ ОТХВЪРЛЯ ИСКОВЕТЕ като неоснователни, както следва:

За осъждането за неимуществени вреди от 100 000 лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца от 10.12.2018г. за предприемане на действия спрямо дете в риск /по пункт 2 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 100 000лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца от 11.01.2019г. за извършване на ежеседмична работа с детето от психолог и социален работник /по пункт 3 /.

за осъждането за неимуществени вреди от 50 000лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца от 18.01.2019г. - неспазване на законовите срокове за издаване на направления /по

пункт 4/;

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца за извършване на действия по издадено на детето направление, обективизирано в писмо изх.№ 94Г-00-0007#1 от 08.02.2019г. на ответника - бездействие за събиране на информация и изготвяне на доклад, както и оценяване на случая съгласно чл. 16, ал. 1 и ал. 2 от Правилника за прилагане на Закона за закрила на детето /по пункт 5 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000лв., следствие от бездействие на ответника по сигнал на ищеца от 19.02.2019г. и 25.02.2019г. относно некоординирани действия между двата филиала на ДСП /В. и К. село, обективизирани с издадени различни направления за детето и бащата, което технически не позволява провеждане на срещите /по пункт 6 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000лв., следствие от бездействие на ответника по исканията на ищеца от 19.03.2019г. и 25.03.2019г. за изпълнение на подписан договор с ЦОП-ИСДП от 27.02.2019г. /по пункт 7 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000лв., следствие от за бездействие на ответника по изпълнение на указанията на Държавна агенция „Закрила на детето“ с оглед постигане на координация в работата им“ от 10.04.2019г. и мълчалив отказ/неизпълнение на разпореждане/решение на АСП, обективизирано в писмо до ищеца от 19.04.19г. /по пункт 8 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000 лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца от 17.05.2019г. за предоставяне на копия на документи от досието на детето /по пункт 9 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000 лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца от 20.06.2019г. за издаване на копия на документи от досието на детето и бездействие на ответника да „организира и менажира превантивни мерки /по пункт 10 /.

За осъждането за неимуществени вреди от 50 000 лв., следствие от бездействие на ответника по искане на ищеца от 26.06.2019г. за издаване на направление /“предписание“/ на майката на детето за изпълнение на постановления режим на лични отношения /по пункт 11 /.

ОСЪЖДА Г. Г. Г., ЕГН [ЕГН], адрес: С., ж.к. Б., [жилищен адрес] от 09.10.2020г., ДА ЗАПЛАТИ НА АГЕНЦИЯТА ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ сумата от 150,00 /сто и петдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕ е постановено при участието на ПОДПОМАГАЩА СТРАНА – „Асоциация на бащите в България“.

Решението в частта имащо характер на определение може да се оспори с частна жалба пред ВАС мрез АССГ, като в останалата част подлежи на оспорване - с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: